

Fra misjonsarbeidet i Kina.

Brev fra Margrete Dørum, Hilma Karlson og Chrissie og Parley Gulbrandsen.

Yüan Shih Hsien
Hopei N. China.
3. jan. 1935.

Kjære misjonsvenner!

Guds fred!

Sender en hilsen til venner rundt om i Norge, til alle som leser «Misjons-Røsten» spalter. Vil tilnøse alle et av Herren rikt velsignet nytt år.

Dødt for oss alle å vite at Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja, blir det intill evig tid. Så behøver vi ikke å frykte for det som møter. Jesus vår trofaste Frelser går med.

Vi hadde en hyggelig jul sammen med kineserne. Vi gjorde det litt festlig for våre medarbeidere. Det er alltid så hyggelig å gjøre godt mot andre og så erfarer vi at den som lesker andre blir selv lesket.

Til juledag hadde de selv forordnet at alle skulde ha et fellesmåltid. Det bestod av hvad de kaller «tsai» og hvitt brød. Folket begynte å komme tidlig på formiddagen. Det fortattes at det var op til tyve vogner her den dag. Ja, en masse mennesker var det, så lokalet var pakkende fullt. Det var rent underlig å se disse ansikter der vi stod på plattformen.

A. at vi måtte få se dem alle i det himmelske hjem! Det var velsignet å få fortelle om ham som blev fattig for å gjøre arme mennesker rike og som kan fullkommen frelse dem som kommer til ham.

Efter møtets slutt plaserte de sig ute i gårdsplassen og inntok sitt måltid med den største appetitt. Så var det å bryte op for de fleste, enkelte blev igjen og var med på aftensmøtet og deltok med sine vidnesbyrd.

Så kom nyttårsdag. Tidlig på morgenstunden kom flere evangelister og en del andre inn på vår gårdsplass og stemte i en sang. De har det alltid for skikk på vår nyttårsdag å komme inn og syng. Vi kom i en fart ut av sengen, for vi måtte jo ut og takke for oppmerksomheten. På kvelden hadde vi vidnesbyrdmøte, og flere vidnet om Jesus.

Imorgen skal her være fattigbespisning. Stakkars de mange fattige! Det er nu nokså kaldt og ganske meget sne, så mange fryser nok da de ikke har så godt med klær og heller ikke kan kjøpe kull så de kan varme op i sine elendige hus. A, hvor vi burde være takknemlig for alle goder som Herren skjønker oss! Mat, klær og et varmt hjem, det er meget å sette pris på.

Det er stille med landsbyarbeidet nu, på grunn av sneen, men så kan evangelistene ha godt av å være hjemme og lese sin bibel.

Så kommer der syke som vil bli bedt for og de kan da samtale med dem og vise dem veien til livet. Har også tenkt at vi skal ha en bibeluke sammen med dem nu for deres kinesiske nytt år. Siden når vi kommer ut i deres første måned, blir det å farte om i byene igjen.

Ja vi er så takknemlig for at være bevart til sjel og legeme så vi kan være i tjenesten for vår Mester. Gud har vært uendelig god mot oss og skånet oss i fra banditter og alle onde mennesker.

Tenk, først i desember blev to innlandsmisjonærer drept av kommunist-soldater. Soldatene kom inn på stasjonen og tok mann og hustru og deres lille barn. De blev ført til henrettelsespllassen og døde under de rødes sverd. Både kristne og ikke-kristne ligget og lød for Jesus liv, men disse rå mennesker vilde ikke høre noen bønner, — de utenlandske djevler skulde dø,

uttalte de. De to misjonærer gikk døden imøte med freidighet. Deres lille pike blev reddet og foreldrene til hennes mor tar sig nu av den lille. Også de er misjonærer. Tenk, hvor de skulde bli bedrevet når de fikk meddelelse om at deres datter og hennes mann var drept.

Ja, man vet ikke hvad som kan møte, men Paulus aktet ikke sitt liv et ord verd når han bare kunde fullende sitt løp og den tjeneste som han hadde fått av Jesus, å vidne om Guds nådes evangelium.

Herren hjelpe oss å eie dette sinn. A, må Kristi kjærlighet fylle våre hjerter så at intet offer blir for svært.

Hermed de aller beste hilsener til «Misjons-Røstens» lesere.

Bed for oss!

Eders i Kristus

Margrete Dørum, Hilma Karlson.

Kjære misjonsvenner!

Lov Herren alle hendinger. pris ham alle folk.

Salm. 117.1.

Dette skulde være julebrev, men det blir nok nyttårsbrev istedet. Tilgi at jeg er så sent ute med mine ønsker og hilsener, men det har omtrent ikke vært mulig å få skrevet tidligere.

Dette år har vært et velsignet år. Det har vært kamp og prøvelse i 1934, men ære skje Gud, alt blekner for hans uendelige nåde og trofasthet. Det blir den alt overskyggende, og som gir oss kraft og livet innhold. Hans nåde.

I arbeidet har vi hatt et velsignet år. Henimot 40 har blitt tillagt menigheten i år og for det takker og priser vi Herren. Det er jo et større antall som har bolet sig, men det nevnte antall er optatt i menigheten.

Vi kan prise Herren for stadig utvidelser i arbeidet. Det har

vi også fått erfare under dette år som nu svinner.

I host hadde vi et vidunderlig stevne i Sinpaoan. Ja, det blev dyrebare dager og en tid som nok sent vil glemmes av dem som deltok. Himmelen var som åpen over oss og Herren utøste av sin velsignelse over oss. Takk og lov! Det synes som Herren vil gi oss en riktid fremover her i Chahar-provinsen.

Efter stevnet her reiste flere av oss til Yuchow hvor min bror og svigerinne arbeider og der møtte Herren oss også. Noen kom igjennem til åndens dyp og priste Herren i nye tunger. Senere besøkte vi br. Rudolphs misjonsstasjon og flere av våre utstasjoner, hvor vi også erfarde Guds nåde og velsignelse. Takk og lov! Ja, det er herlig å se hvordan Herren arbeider rundt på de forskjellige steder.

For tiden har vi et tre måneders kursus igang, og vi har venner med i dette som vil gå ut iblandt sine egne og vidne. Venner, vær med og be for disse og om at Herren må sende oss nok midler til deres underhold.

Takk for alt i år og vel møtt i 1935. Velsignet nyttår, brodre og søstre!

Eders

Chrissie og Parley Gulbrandsen.

En underbar helbredelse.

I «Korsets Seier» finner vi følgende interessante beretning som inntas i forkortet stand:

Når jeg er hjemme fra feltet har jeg som oppgave å besøke syke og lidende, som er lenket til sykeleiet og i mange tilfeller vander sig i smerte, og bringe dem litt trøst og opmuntring med at Jesus er den samme igår og idag, ja til evig tid; og at der er lægedom ved hans sår. I mange tilfelle har Herren stadfestet sitt ord med medfølgende tegn.

Jeg vil fortelle om et tilfelle som hendte den 26. januar d. å. Evangelist Margit Olsen kom og spurte om jeg hadde anledning til å gå med henne til en syk kvinne og be for henne, og så sant som det står til mig lar jeg aldri en anledning gå forbi mig, som kan gi Jesus ære. Da vi kom til den syke, fant vi at det var en ung pike på 19 år som her lå inne i døden i hoi feber.

Piken var lam over hele legemet, med undtagelse av å hun kunde tale og bevege hendene litt., forøvrig var hele legemet stivt som en stokk. Sykdommen begynte med hjernebetennelse, sovesyke og krampeanfali i september 1933, og den ene lidelse verre enn den annen avløste uavlatelig. Ingen kan beskrive den

lidelse som dette legeme har utstått. Så i mai 1934 gikk sykdommen over til hel lammelse, altså i 9 måneder har hun ligget helt lam og stiv. Vi stod her ansikt til ansikt med døden, som allerede hadde stemplet henne. Fra lægehold var alt håpløst. Den læge som hadde tilsynet med henne, erklarte at her stod mennesker makteløse. Men Halleluja! Det var en som ikke var makteløs. Hvad som er umulig for mennesker, er mulig for Gud. Ære være det slaktede lam som bar all vår skropelighet på sitt legeme.

Mens doktoren og de som omgikk henne hvert øieblikk ventet at livet skulde ebbe ut, kunde vi fortelle dem at Jesus Kristus var mektig til å helbrede også idag. Efter å ha talt om tro på Guds kraft, tok jeg min oljeflaske og salvet henne i Jesu navn, og Guds kraft kom mektig over oss og hun kjente en strøm fare gjennom sig. Jeg la mine hender på henne igjen og drev denne sykdom ut i Jesu navn, og øieblikkelig reiste hun sig op i sengen og ropte med hoi røst: «Mama, mama!» og omfavnet sin kjære mor, noe hun ikke hadde maktet på 9 måneder. Hun hadde da vært syk i halvannet år. Flere ganger hadde hun vært innlagt på sykehus og jeg tviler ikke på at man gjorde hvad man

kunde for henne. Men dette var et tilfelle de stod helt makteløse overfor. Da er det godt å ha en som har all makt i himmel og på jord å klynge sig til, som aldri skuffer den, hvis hjerte er helt med ham, nasareeren Jesus Kristus. Høiløvet være hans navn — han som er kommet for å løse de bundne og sette de plagede i frihet.

Mens mor og datter omfavner hinannen i gledestårer, sier Anden: «Hun er ikke helt løst i berene», og vi legger våre hender på dem, over sengetøyet, og driver det onde helt ut. Dermed var hun helt løst og fullstendig befridd. Jeg sa da til henne, at nu var hun helbredet, og nu skulde jeg gå ut i et annet rum, så vil Herren hjelpe å stå op og klæe dig, og ikke mange minutter efter kom hun spaserende ut der hvor jeg satt, helt frisk, satte sig i stolen og priste ham som hadde gjort store ting for henne. Det som lægen ikke hadde maktet i disse halvannet år, gjorde Gud på mindre enn 15 minutter, ære være hans høihellige navn. Det blev øieblikkelig sendt bud til naboer, venner og bekjente, og vi visste ikke av før huset var fullt av folk som kom for å se hvad Herren hadde gjort. Ruth, som de nylig hadde sett ligge hjelpeke på at man gjorde hvad man

Hvordan satan drar.

En dag satt jeg på et fjell. Jeg satt og så på en fugl som hoppet så betenkt avsted. Jeg undret mig på hvad det kunde bety. Da fikk jeg se en slange. Den drog fuglen bortover til sig ved sin eiendommelig magnetiske kraft. — Slangens trylleblikk suget fuglen til sig, og den kom, uten selv å vite hvad den gjorde, nær bort til slangen. Så snart slangen så at fuglen var dens og ikke kunde komme sig unda, hugg den til og drepte den. Men på lengere avstand hadde fuglen kunnet fly vekk.

Akkurat slik prøver satan å dra oss på sin bedærende, sugende måte. Det er bare én måte å slippe unda ham på — ikke la ham få øinene våre fatt, men holde blikket fast rettet mot Gud.

Sundar Singh.

— Men har du funnet Frelseren, så ut å finne synderen.

Ennu er der nok av får, som fór vill, mynter som trillet bort, og sonner og døtre som sank i syndens morads. Vær med å lete! Vær med, så der kan bli glede i himmelen over dig og ved dig!

A. Fibiger.

Forts. 4. side.

MISJONS-ROSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Nye abonnenter.

Vi har allerede fått flere nye abonnenter i år, men vi ønsker gjerne det gikk litt fortere med å få nye.
Husk at vi lever i de siste vanskelige tider og misjonsaken er av uhyre stor betydning nettopp nu. Det er ting som tyder på at det snart vil bli forferdelig vanskelig å drive misjonsvirksomhet i fremtiden. I Tyskland er det allerede umulig å arbeide i noe større utstrekning. Snart kan det bli slik her også, at det blir vanskeligere enn nu. Misjons-Rosten bringer nyheter og stoff som oppflammer misjonsinteressene.

Boksalg.

Vi har fått forespørsel hvorfor vi ikke har Schiboleth tilsalg som for og avetterer den sammen med de andre bøker.
Saken er den, at bokhandelen er ganske liten og det er ikke mange bokene vi selger om året. Vi fikk tilsent 10 stykker Schiboleth og av dem solgte vi ikke mere enn 2 eller 3 på visstnok et års tid. Da fikk jeg et brev fra br. Nordqelle om å enten sende oppgjør eller returnere bokene da han ikke kunde ha det utestående slik. Sendte da oppgjør for de solgte bøker og returnerte de andre som jeg blev anmodet om.
Dette bare for å forebygge misforståelser.
Salget av bokene er det undertegnede som har og det kommer ikke med i Misjons-Rostens budgett.

«En annen».

Det er en som må gjøre alle ting. Overalt hvor jeg kommer, hører jeg at man fordrer alt av ham, og særlig at han skal utrette ting som er ubehagelige. Han må utføre et kjempearbeide. Og vet du hvad denne arme slave heter, på hvis skuldre også du legger alt som du synes er utrivelig og besværlig?
Han heter: «En annen».
Alltid hører man:
«Å, det kan vel en annen gjøre», eller: «Jeg har så meget å tenke på, denne gangen kan en annen overta.»
Det er for eks. spørsmål om å gå på et sykebesøk, men — det passer ikke for mig å gjøre det, en annen må gjøre det, for det er klart at den syke må ha omsorg. Det gjelder å dele ut krevende blader og traktater, i nærheten å ta sig av en som er

gatt vill — det finnes alltid en annen som kan pata sig det. Det burde gis penger til det og det, men du har jo allerede gjort så meget; det finnes andre som er meget rikere enn du, og så vil du kunne en annen den gleden.
«Den stakkars «En annen»!»
Jeg ber dere, edelmotige mennesker å lette arbeidsbyrden for «En annen». Dann en hjelpe tropp som kan gripe inn når man vil pålegge ham litt meget.
(Fra svensk).

Kongomisjonen.

Hilsen til misjonsvennene.

Efterat jeg kom hjem fra Kongo i sommer tilbragte jeg den første tid stille og rolig sammen men min familie. Først hjemme i Oslo og derefter en tid oppe på Hadeland. Br. Loken i Sørkedalen var så snild og lod oss få bo i sin hytte deroppe noen uker. Hytten ligger høit oppe på åsen i selve storskogen og var akkurat passende til et sånt ophold: — for å hvile og komme til krefter. Hadde således en riktig god tid der. Derefter fikk min hustru og jeg anledning til å overvære konferansen på Moss. Fikk her hilse på mange kjære venner. Arene går fort og vi har våre oppgaver, hver på våre steder, men det er herlig allikevel å møtes engang imellem og kunne hilse hverandre med at Herren har vært trofast!
Efter Mossestevnet var det så å ta fatt på det, som jo er en misjonærs «hjemmearbeide». Deputasjonsmark, som de engelske kaller det. Det vil si: å virke for saken hjemme. Å besøke venneflokkene og fortelle fra arbeidsfeltet. Hadde først en god dag i Sørkedalen og drog så til Drammen og derfra sydover. Har fått anledning til å besøke vennene i Vestfold og rundt hele sør- og vestlandet op til Alesund. Det var meningen å ha tatt turen like op til Trondheim og Namsos, men da jeg kom til å besøke flere steder enn jeg fra først av hadde tenkt, på denne tur, så måtte jeg bryte av i Alesund og reise direkte hjem til Oslo for å tilbringe julaen sammen med min familie.
Vi hadde ikke feiret jul sammen siden 1927, så det var en stor fest å være sammen igjen. De to eldste barn: Solveig og Ruth var dog forhindret fra å være sammen med oss, da arbeidet i Herrens gjerning krevet dem. Den førstnevnte i Kongo og den annen i Belgien.
Efter jul har jeg besøkt forskjellige steder i og omkring Oslo og er for plieblikk på reisenedover i Østfold. Det er ennå mange steder jeg ikke har besøkt, men jeg vil, ved Guds nåde, bruke tiden så godt som mulig og håper at Herren legger alt således tilrette, at jeg kan drage til Kongo igjen til våren. Jeg har fått gode nyheter fra br. Meyer. Han har en flokk troende innfødt med sig og er ute i byene med det frelsende budskap.
Han bragte også gode hilsener fra br. og str. Glitengen.
Idet jeg herved sender min hilsen til alle venner med takk til Gud for de herlige stunder vi har hatt sammen, vil jeg også be dere, venner, fremdeles huske oss i deres bønner. Det er forskjellig ting vi nødvendigvis trenger til arbeidets fremme i Kongo og mange penger trenges til utreisen men da saken er Herrens så skal nok alt gå godt. Det er herlig å få være hans medarbeidere på enhver måte som han kan bruke oss.
Hjertelig hilsen sålangt dette når. Eders ringe bror og medarbeider
A. B. M. Christiansen.

Tidens nød og tidens muligheter.

Vår tid har sin ganske særlige nød, derom er alle enige, som vet og vil forstå. Ellers har der jo alltid eksistert nød på jorden, det ser vi — om ikke andre steder — så i Bibelen, den senneste bok som finnes.
Gud så til Israel i dets nød, jo. Han horte Hagar, da hun og hennes lille gutt var ved å omkomme i ørkenen av tørst. Salmisten synter om Gud som en «vel prøvet i nød» o.s.v., o.s.v.
Daniel taler om en nød tid uten like på jorden — enestående i sin slags — og som aldri skal bli gjentatt. Og Herren Jesus Kristus gjentar ordene i sin store tale på Oljebjerget.
Adskillige mener at denne nød begynnte med jedefolkets dom og har siden fortsatt over jordens folk tidsalderen igjennem, for så ved tidsalderens avslutning å kulminere i en krisetid og slutte av i en serie av krig og kriser som skulde ende med Israels gjenoprettelse og verdensfornyelsen.
I allfall turde der ikke herske noen tvil om at vi er kommet inn i den periode som Johannes åpen-

— forende for en lys gestalt, som symboliserer morgenen og den nye dag.
Dette er tidens bilde — det er dette som foregår. Resultatet skal bli en ny dag, en ny tid. «Nye vin i nye skinnsekke» — Verdensfornyelsen, den nye menneskehet med tingenes nye orden.
Det er betegnende, at navnet på et stort tysk, åndelig tidskrift er «Zwischen den Zeiten»: «mellem tidene». Man har en folsele av, at vi, denne tids barn, er overgangsgenerasjonerne. At vi lever — for å bruke skriftens språk — mellom den tidsalder (enon eller evighet) — som har vært og delvis enn er og den kommende, den nye, som allerede er født og ved å vokse frem.
Man kunde spørre, som også mange gjør: hvad nytte er det til alltid å tale om Guds ord, alltid å ville se tingene i ordets lys, alltid å bevege sig i den bibelske uttrykksform?
Jo! Dette er jo den store oppdagelse, at Bibelen inneholder lys over alle tider. Dens ord er evighetsord; de forgangne tidsaldre og de nuværende og alle kommende ligger deri, som dråpene i oceanet. «I ditt lys ser vi lys; ti hos dig er livets kilde». Vil vi forstå vår tid, må vi se den i Skriftens lys. Og dette gir også rot i tilværelsen, ti vi oplever at han som styrer planetene baner — den store El Elyon og El Schaddaj, Gud, den høieste og Gud, den allmektige, Melkisedeks og Abrahams Gud, — har omhu for folken. Han er folkenes konge, og han har også omhu for dig og mig, selv om vi er blitt trette og motløse. Es. 40.
Bare på den måte kan vi finne mening og mål i tidens nød og forvirring. Og der — i ordet — finner vi også løftet om kraften, den iboende, som vi alle idag behøver for å kunne leve og virke. Ellers blir vi pessimismens barn og profeter, dyrkere av makt og velde og krig og egen kraft, hårde i sinnet — Cæsarer — viede til undergang.
Tidens store mulighet ligger også for oss i denne linje: Å utnytte muligheter og anledninger til å sprede Guds lys og kjærlighets solskinn over hverandre. Da våkner håpet, da kommer lægedommen. Men tiden er kort for Guds folk, det gjelder å benytte den rett, mens den varer. Kjøp derfor tiden!
Frasidig alt, som hører denne tidsalder til, det er å ta korset opp: bli så løst og frigtort som mulig, jo lettere vil du kunne gå igjennem denne tidsalder.
Niels Ramselins («Missionsfacklan»).

Fikentreet knoppes.

I henhold til et telegram til «Jewish Morning Journal» fra Rom har en gruppe jøder kjøpt 2 dampere i Italia. De italienske navne skal nu forandres til hebraiske, og dampene skal på utenriksfart på Palestina.
I «Daily News» i Chicago meddeles det, at 4 landsbyer i Djebel Druze i Palestina er blitt kjøpt av en rik derboende jøde for

65,000 dollars. Byene skal romme i løpet av 6 måneder og gis plass for jødiske immigranter.
I henhold til de siste offisielle oppgjørelser har Palestina et budgettoverskudd på 2 millioner pund sterling og så godt som ingen arbeidsløse. For noen tid siden ble hvor de store havn i Haifa innviet til Gud ikke på å få grøntland for jødene. Alexandria i Egypten. I Haifa utgjorde den siste tiden? Han sige Amos: «På hin dag reiser fallne hytte; jeg tetter, her, oforer, hvad det bygger den som bygge.» Amos 9, 11.
Så er da også 1934 et stort hav utvidet tilbakelagt. Man har ved årets begynnelse — og ventet at disse komme. Intet endte dog — undtagen ulykker og også i dette år. Folket ble litt vant med denne store instrument disse dager spiller. De lar sig derfor se av sin dosighet, dere i ly av det de mens gud legger over. Enkelte steder hørte også i dette år «Fjernet dekket» og derfor for seg Herr. Det store flertallet dog ennå leve fre. De elsker meg, set da deres gjerning.
Et gledelig lyspunkt det også her opp som trofast kjærlig vi vet at seiren måtte den bare komme. Har i det forlopet om i Finnmark det mig å se det om hom besjeler som er spredt inn i sel som ute ved fjær. Ofte underlige omstendigheter sig frem — uten ser en av Herrens seler de gjerne det. De kan forstå, de til folket. Ja, og, så de kan få hore Danbyde troende o. signe de kjære tid, men profeten sier: «Fra dem skal en dobbelt igjen.» På den annen side er den bokstavelige nød og voldsom hovednæring i det feil. De stauerdig pløier Noet, — kampe og synnes dem for slike omstendigheter tid lett å virke i Finnmark. Ko blir det jo net, det kan være tende. Dog under alt oppert så forunderst. Stundom var de

SPREDTE F

Hilsen fra Fin

Så er da også 1934 et stort hav utvidet tilbakelagt. Man har ved årets begynnelse — og ventet at disse komme. Intet endte dog — undtagen ulykker og også i dette år. Folket ble litt vant med denne store instrument disse dager spiller. De lar sig derfor se av sin dosighet, dere i ly av det de mens gud legger over. Enkelte steder hørte også i dette år «Fjernet dekket» og derfor for seg Herr. Det store flertallet dog ennå leve fre. De elsker meg, set da deres gjerning.
Et gledelig lyspunkt det også her opp som trofast kjærlig vi vet at seiren måtte den bare komme. Har i det forlopet om i Finnmark det mig å se det om hom besjeler som er spredt inn i sel som ute ved fjær. Ofte underlige omstendigheter sig frem — uten ser en av Herrens seler de gjerne det. De kan forstå, de til folket. Ja, og, så de kan få hore Danbyde troende o. signe de kjære tid, men profeten sier: «Fra dem skal en dobbelt igjen.» På den annen side er den bokstavelige nød og voldsom hovednæring i det feil. De stauerdig pløier Noet, — kampe og synnes dem for slike omstendigheter tid lett å virke i Finnmark. Ko blir det jo net, det kan være tende. Dog under alt oppert så forunderst. Stundom var de

Hjem til Herren.

Br. Kristian Hansen, Holt, Rygge er ikke lenge i blandt oss.

Efter et smertefullt sykeleie tok Herren ham til sig. Fredag den 15. februar var det samlet mange i hans hjem for å følge ham til kapellet. Undertegnede leste 1. Kor. 15. 21—28 og hans jordiske legeme blev kjørt til Rygge kirke.

Br. Kristian Hansen var en av de stille i landet. Han var en bonnens mann og en ydmyk finsjel. Ingen som lærte ham å hende kunde glemme ham. Han hadde sin faste plass i Betania og alltid var han velsignet. Han pleide å si: «Jeg kan jo ikke vidne noe jeg, men det er så herlig; også var det et ord som blev så godt for mig og det må jeg lese.» Så leste han et Guds ord, sang en sang eller vidnet og alltid var det salvelse over det.

Begravelsen foregikk fra kapellet i Rygge og en masse venner var fremmott. Br. Hans Utne talte i kapellet og gikk ut fra 2. Tim. 4, 7. Han nevnte at vi alle har en strid å utkjempes. Denne broder som vi nu følger til gravene har kjempet ut og han har kjempet den gode strid. Han ønsket at vi alle måtte følge i broder Hansens spor da vil vårt endelige bli velsignet. Det er bare godt å si om vår bortganger broder. Han var en Kristi vellykt.

Der blev pålagt kranser fra hustru og barn, barnebarn, familie forøvrig og fra menigheten i Betania.

Br. Oscar Halvorsen leste et ord fra Bibelen og sa noen ord ved graven.

Efterpå blev alle budne til Betania til minnefest og mange fulgte med. Etter å ha blitt rikelig bevertet talte broder Oscar Hal-

br. Kristian Hansen og mange venner var fremmott. Torsdag var det et riktig ruskevær og ikke mange folk, men et godt møte. Søndag var siste møte denne gang. Det var ikke mange da heller, men et godt møte var det. Særlig siste bønnemøte var vel-signet. «Vi hørte dem tale i tunger og hellig pris Gud.»

Forsamlingen i Betania i Rygge har hatt god fremgang i de senere år. Flere unge er kommet med og mange er flinke til å synge og spille. De tror på og forkynner et fullt evangelium og det var gledelig å merke det begjær etter mere av Gud som de la for dagen. De ha ordnet sig som en fri bibelsk menighet og ønsker å ha en bibelsk menighetsorden.

Gud vil sikkert møte dem med vekkelse.

For en par tre år siden fikk de be til Gud med flere som blev frelst og er med nu. Det var brodrene Micael Kristiansen og Kiserud Gud brukte der da.

Så står turen til Hadeland, om vi lever og Gud vil.

G. Iversen.

Sendt av Gud.

Menneskene nu for tiden verdsetter meget høit å være sendt av gode selskaper og godt innarbejdede firmaer. Det er jo ikke noe å si til når det gjelder de materialistiske ting, men hvor feilaktig

vorsen, Oslo fra 1. Salm. 3. 1—7. Han hadde først fått vite døds-fallet dagen for og fikk da slik lyst til å komme hit. Han husket så godt denne broder som var så gått hjem og var blitt velsignet bare ved å se ham sitte i benken og folte å han loftet i bønn. Herrens ord var åpenbart for denne matte komme i samme stilling som han var mens han levde. Nu er hans plass her tom, men kan-skje Gud kalte noen til å innta den.

Br. Hans Utne sa også noen ord om ham og nevnte blandt annet, at det var en som ikke var interessert for kristendom der ved en anledning hadde sagt: «Hvis det er noen kristen så er det Kristian Hansen.»

Avdodes svigersønn takket for alt godt som var bevist mot de efterlatte og leste en sang som br. Hansen ofte leste eller sang på sitt stiede.

Undertegnede leste Johs. 11, 20—27, hvorefter vi atter fikk bevertning. Sangerne i menigheten sang flere gode og oploftende sange og det var riktig en god stund.

Efter bevertningen talte br. Almar Karlsen, Jansen, Moss, Olav Gundersen, Bentsen og flere. Alle minnes br. Hansen som en kjær broder. Det kunde nok sies med sannhet, at han efterlot sig bare venner og enda han er borte vil hans minne leve blandt oss.

Vi kjente som br. Utne sa: «Må vårt endelige bli som hans.»

Må Herren styrke hans efterlatte og denne bønnerøst som er forstummet her har sine bønner bevarte hos Gud og Herren vil besvare dem. «Du og ditt hus skal bli frelst.»

G. Iversen.

det er når det samme gjelder Guds rikets tjenere.

Gudslivet er et troesliv. Med andre ord et avhengighetsliv til Gud. For å kunne komme i dette forhold blev der av det gamle paktes tjenere utkjempet store kamper. Det lykkedes for dem å komme i et å nært forhold til Gud at de kunne si sig å være sendt av Gud. Og Gud gav sig også tilkjenne gjennom dem. Det hørtes og det spurtes når de lot sin røst høre.

Nutildags er det ingen prestened. Når et prestekall blir be-kjentgjort ledig melder det sig straks en mengde prester som vil ha arbeide. Likeledes er det med predikantene. Er det et godt op-arbeidet sted og utsikt til god økonomisk utbytte, mangler det ikke på søkning. De «store» predikanter og forstandere ansettes hvor utbyttet er best.

Mon dette er rett i Guds øine? Nei! — Absolutt nei!

En troesmann og -kvinne som ofrer sitt liv i Guds tjeneste, legger sig viljelos i Guds hånd. Det har ofte hendt at slike har blitt sendt til de mest avsidesliggende steder, muligens kun for å redde en eneste menneskesjel.

O, hvor prisverdige slike Herrens tjenere er! Det er troskapen mot Gud som her kommer til syne.

Grå popularitet og menneske-

ære i forgrunnen for den Hellig Ånds ledelse blir resultatet noisk-tig derefter. Det skjer alltid noe der hvor vidnene kommer, når de er sendt av Gud. Han dyktiggjør til tjenestogjeringen. S. T.

Bøker.

Oxfordbevegelsen i Norge.

Boken er på 174 sider og gir opplysning om Oxfordgruppens møter på Høsbjør, i Oslo, Bergen, Fredrikstad o. fl. steder. — Den inneholder artikler av professor Mowinckel, Sophie Weic-de, Fredrik Ramm, referater fra møter og intervjuer med biskop Lund, kommandør Larsson, Albert Lunde m. fl.

Man får her vite hva bevegelsen lærer angående «sharing» — det å kunne dele sine tanker, sørge og tvi, syndet m. m. med andre, og hvilket time — en stille stund — hvor man søker å høre Guds tale til sig, i stillhet å lytte til Guds røst m. m.

For mange av oss er de tanke- ne fremholder ikke nye. Vi har oplevet at når Gud moter oss blir det syndsbekjennelse og man kan bekjenne sine synder for hverandre. Å lytte efter Guds røst er heller ikke nytt. Likedan å søke Guds ledelse i sin daglige virksomhet. Det nye er, at det har slått igjennem blandt den høiere klasse, som man sier. Og jeg synes vi har grunn til å gledes over det. Hvis de som er grepet blir ført inn i Guds ord vil det bli varige frukter av vekkelisen. Mange er nok bare kommet med av sensasjon og andre beveggrunne,

men tror flere er virkelig grepet av Gud. I en slik Gudshets tid som vår har vært, takker jeg Gud for alt som kan vekke folk til eftertanke.

At den kan ha noe å lære oss friere kristne tror jeg også om jeg personlig mener man bør la alle vekkelser være for hvad de er og la Guds ord bli det avgjørende. Kan ikke Guds ord få makt over oss hjelper nok ingen ting.

Boken er utgitt på Blix Forlag, Oslo. Den koster kr. 3.50. Den er utkommet i 2 oplag.

Ukristendommen gjen-

oplivet. — Pinsevekkelsen. Av T. B. Barrat.

Boken er inndelt i ni avsnitt. Det meste av det kjenner vi fra før. Mange sannheter sies der.

Forfatteren forteller om sin første berøring med vekkelisen og om dens begynnelse i Norge. Han beretter en hel del angående de herlige helbredelser der er blitt siden vekkelisen kom og meget annet. Nu er jo ikke helbredelser noe som bare følger pinsevekkelsen, men «den som tror». I slutten av boken sier han: «Her bør alle stanse. Folk i alle stender, fra kongen nedover til den fattigste mann i riket. Det evangelium som her forkynnes er det samme som de apostlene forkyn- te og som de første kristne var villige til å ofre sitt hjerteblod for.»

Ja, Gud gi å Kristi evangelium blir forkynt i åndens kraft og at det ikke stivner i et nytt kirke-samfund.

Boken er på 176 sider og er ut-gitt på Filadelfia-forlaget, Oslo.

G. Iversen.

de kan få en oppdragelse der gjør dem skikket til livet i fædrenes land. Over 500 gutter og piker er for noen tid siden sendt fra Tysk-land til denne by, og flere an-kommer stadig, ikke bare til Ben Schemes, men også til andre byer, hvor de kan få en hebraisk op-dragelse og utdannelse. Arbeider Gud ikke på å få grunnlagt et hjemland for jødene, således som han har lovet å ville gjøre til det de siste tider? Han sier til profes-ten Amos:

«På hin dag reiser jeg Davids fallne bytte; jeg setter dens revner oppfør, hvad der sank i grus og bygger den som i gamle da-ge.» Amos 9, 11.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Finnmark.

Så er da også 1934 rundet ut i det store hav av tider og år som er tilbakelagt. Tiden stod sikkert ved årets begynnelse spørrende — og ventet på hvad som vilde komme. Inset usedvanlig hendte dog — undtatt jordskjelv, kriger og ulykker av alle slag som også i dette år har talt sitt tause språk. Folket er dog nu blitt vant med denne «tone» fra det store instrument som Herren disse dager spiller.

De lar sig derfor ikke foruro- lige av sin døighet, men sever videre i ly av det dekke som ver- dens gud legger over sinnene. Enkelte «tøder har dog Her- ren også i dette år grepet inn — fjernet dekket» og frelst sjeler, hvorfor jeg er Herren takknem- lig. Det store flertall i Finnmark vil dog ennå leve fredlose og uten håp. De elsker merket fremfor å lytte da deres gjæringer er on- derlige.

Et gledelig lyspunkt er det dog at det også her oppe er noen sje- ler som trofast kjemper i bønn, og vi vet at seiren vil komme. Måtte den bare komme snart.

Har i det forløpne år reist rundt om i Finnmark, og det har gledet mig å se den iver og det mot som besjeler de få venner som er spredt inne i fjorder så vel som ute ved de ytterste skjær. Ofte under ytterst van- gelige omstendigheter kjemper de sig frem — uten klage. Kom- mer en av Herrens små til disse sjelede de gjerne det lille de har — bare de kan forstå, at Herren vil tale til folket. Ja, det knipen og møres i lange tider, for å «sam- og», så de kan få holde stevner — innbyde troende o. s. v. Herren ls-elsigne de kjære søsken og gi dem dobbelt igjen for Jesu skyld.

På den annen side er det me- ren nød og voldsomme vanske- ligheter. Fisket som er landsde- ns hovednæring har i årrekker fått feil. De staute fiskere som er verdig pløier Nordishavet blir fotlose, — kampen for tilværel- sen synes dem for tung. Under slike omstendigheter er det ikke lett å virke i Nord-Norge og Finnmark. Kollektet ved mø- ter blir det jo nesten ikke tale om, det kan være ved stevner og gjenende.

Dog under alt har Herren vært så forunderlig god og tro- st.

Stundom var det brev fra Ber-

gen som Herren sendte i rette tid og som bragte gleden, annen gang Svelvik, Espeland, Rygge el- ler Sætre.

Kjære venner, vi takker Gud for dere og gledet oss over deres samfund med oss i arbeidet.

Om den materielle støtte kan- skje synes liten for dere, så er den stor for oss. Bevisstheten om at dere kjænt der syd følger med og er samt også forstår vår vanskeligheter, fyller oss med glede og kampmot. — Ja, det fyl- ler oss med takk til Gud, som trofast følger med selv de som er på de ytterste hjørner i vingår- den.

Hjertelig takk også til alle de- re som husket på oss med brukk- tolt til vårt kjære folk heroppe. Allt toiet var så godt, og det vid- net om deres store hjertelag. Alt blev delt ut med en gang da be- hovet er så stort. De mange lyk- kelige ansikter som strålte da de fikk sin «julepakke» ga oss ver- derlig se arbeid. Og om dere kunde se de små og store som blev hjulpet og som gledet sig, så vilde sikkerlig også dere bli lykkelig for at dere var med.

Av venner sydpå er i 1934 til- sammen mottatt 402 kroner hvorfor herved kvitteres.

Samtidig bringes alle venner fjernet og nær som har vært med i bønn og arbeid for Nord-Norge. Vår hjerteligste takk. Vår frem- deles med Nord-Norge og Finn- mark trengte deres forbønner og hjelp at det som allerede er vunnit ikke skal tapes, og om nye seire skal vinnes.

Her er så mange steder som venter på vidner: Enn om dere unge brødre som Herren har kal- let ut — tok dere en tur hit. Lan- det er åpent, men hvem vil sva- re: Herre, her er jeg, send mig! Har også fra «Misjons-Røsten» mottatt kr. 10.00 hvorfor takkes og kvitteres.

Hjertelig hilsen til alle venner fjert og nær.

Eders i Jesus forbundne
Thea og Oskar Gamst.

På farten.

Rygge:
Torsdag 7. febr. var det mis- sjonsfest i Rygge. Broder Fjell og det var det var bra med folk og et godt møte.

Rakkestad:
Søndag 10. febr. deltok jeg i et møte på Bredholt i Rakkestad. Det var ikke mange folk, men åpent å vidne. På disse kanter er det ikke noen regelmessige møter. Det er også bare noen få troende døypte der og vanskelig å få fast virksomhet.

Rygge:
Torsdag 14. febr. stod atter tu- ren til Rygge. Denne gang for å stanse der noen dage. Møte tors- dag kveld var mindre godt besøkt da det var begravelse like i nær- heten og mange av vennene var der. Fredag blev en av de gamle kjære venner i Rygge bragt på kapellet. Br. Kristian Hansen, Det var ikke mere iblandt oss. Held var mange som fulgte til ka- pellet.

Søndag kveld hadde vi et godt møte. Det var vidnesbyrd av mange. De stod op den ene efter den andre og priste Herren. Mandag bønne- og samtalemøte.

Onsdag var det minnefest efter

Byene skal rom-
måneder og gi
emigranter.
siste offisielle
lestina et bud.
millioner pund
som ingen ar-
tid siden blev
aifa innviet —
tengte for dem-
n vil være en
til havnen i
n. I Haifa ut-
g. mil lange
ger oljen fra
Middeihavets
innfødte ar-
hamedanske
slønn på 1
r en 11—12
å betaler de
3 ganger så
mer.
Tours», et
ibsselskap,
g som har
stina, har
passasje-
kan få un-
konversa-
sion ombord
ses Fein-
erne ved
Seminari-
Gazette,
med 3445
disse var
de med.
emsnitt.
» med-
ig. Det store
forlært
om til
0 reist
britan-
g 3000
pinene
eller
akobs
føl-
diske
Rosh
nesis-
siste
ogjer-
rerere
sigler
ere
ess
ale til
møres
og», så
Det
ls-elsigne
dem
et
gen
gheter.
ns
færdig
pløier
fotlose,
— kampen
sen synes
dem for
tung. Under
slike om-
stendige-
r det ikke
lett å vir-
ke i Nord-
Norge og
Finnmark.
Kollektet
ved mø-
ter blir det
jo nesten
ikke tale
om, det kan
være ved
stevner og
gjenende.
Dog under
alt har Her-
ren vært så
forunderlig
god og tro-
st.
Stundom
var det brev
fra Ber-

John Calvins omvendelse.

John Calvin, den store reformator, blev født i Noyon i 1509. Han blev som ung sendt til Paris for å studere og blev her grepet av den reformerte strømning, som allerede var begynt i Tyskland med Luther.

Efter noen års juridisk studium i Orleans og Bourges vendte han tilbake til Paris, og snart blev han kjent som en av dem, der freidig bekjente sin tro på reformasjonens rene lære.

Som følge herav blev han av det mektige katolske parti fordrevet fra Paris i året 1533, og efter megen omflakket fant han en venn og beskytter i kongen av Navarra's dronning, hvilket skaffet ham roligere kår.

Neste år fullendte han i Basel sitt hovedverk: «Den kristne religions grunnsetninger», som blev oversatt på mange språk og frembragte et sterkt røre. Calvin utarbeidet også kortforklaringer til bibelen, predikener og oppbyggelsesskrifter. Ved siden av dette store teologiske arbeid virket han flittig — uten å unne sig hvile — som prest og lærer samt åndelig fører av den bevegelse, hans skrifter hadde fremkalt i Sveits, Frankrike, England og andre land. Han døde i Genua 1564.

Om Calvins vekkelse og omvendelse fortelles følgende:

En dag mens han studerte i Paris, hendte det at han som i den tid var dypt rystet og nedbeiet av en sjelelig krise, kom over et torv, som bar navnet Place de Grève. Her var der et stort opplag, som tiltrakk sig hans oppmerksomhet, og da han kom nærmere, så han en mengde prester, soldater og borgere forsamlet om et veldig bål, på hvilket en av de evangeliske bekjennere rolig henga sitt liv. Uten å gjøre motstand eller klage sig stod han der, til varmen hadde gjort sin fryktelige gjerning, og noen forkullede rester, en jernlenke og en øskehop var det eneste som vidnet om den tragedie som her var utspillet. Dette gjorde et dypt inntrykk på Calvin og vakte ham til eftertanke. «Denne mann», tenkte han, «og hans trosfeller må eie en fred, som jeg ikke kjenner. De går i varmen med et enestående mot. Jeg kunne kanskje også døie brannsårens smerte, men hvis døden kom til mig som den kommer til dem, ifølge med kirkens og paven's forbannelse og fordømmelse, kunde jeg da møte den like så modig og fredfylt?»

Hvorledes kan de være så tapre midt i redsler, som er så virkelige og håndgripelige, mens jeg tynges til jorden og skjelver bare ved tanken, ved anelsen om døden og dommen? Jeg vil dog forsøke å følge min fetter Oliviers råd og lete i Bibelen efter «den nye frelsesvei» som han taler om, og som disse heltemodige martyrer synes å ha funnet.

Han åpnet boken og begynte å lese, men den første virkning av det, som møtte ham, var en sterk angst. Hans syndet viste sig for ham mere truende enn noen sinde, hans liv forekom ham aldeles verdiløst og uduelig. Han vil-

Lovsyrnger Herren!

Et utdrag av den 116 Davids Salme

Lovsyrnger Herren min sjel, halleluja, lovsyng og pris ham den tid du er til. Sett ei din lid til de kronede høder, til menneskebarn, der er fulle av svik. Menneskers liv er som gresset på eng, blomstrer ved morgen i skjønhet og prakt. Dog tør det hælde — før dagen har ende stormbygen røver dens strålende drakt. Nei — sett du din lid til Jehova din Gud, han har jo makt til å føre dig ut. Salig — du er — når på Herren du håper svar vil han gi — når i nød du roper. Himmelen, jorden og havet han skapte, frelse — han sendte til — alle fortapte. Den som er undertrykt, skaffer han rett, den som er bunnet — han løser så lett. Den som er hungrig, ham skaffer han mat. Lovsyrnger Herren min sjel og vær glad.

Du bør ei gå der å famle i blinde, gå kun til Herren — la ham dig forbende. Er du forfulgt — Å, da vil han så gjerne ta dig ved hånden og ømt om dig verne. Hvis du er nedbeiet, sunket i sørg, husk — han vil være din trofaste borg. Er du en fremmed, — og fattes du venner, husk — du er tegnet i begge hans hender. Enker og farløse frister ei noden, syndige menneskers lønn — det er døden. Pris derfor Herren min sjel og vær glad over at du er en konge fra dag og til dag. Pril ham enhver som har lært ham å kjenne.

Lovsyrnger Herren til tjelernes ende.

Kolvik, Hvaler 1935.

STEIN LUNDE.

de ha lukket boken og flykte fra dens anklage, men hvor skulde han vende sig hen, til alle sider åpnet der sig avgrunner for hans fot. Så blev han da ved å lese og litt efter litt var det, som om han skjelnat noe som lignet et kors og en, som hang derpå, og han visste straks at det var Guds sønn. Han så op og synet blev klarere, nu syntes han, at han kunde se innskriften over den korsfestedes hode: «Han blev såret for våre overtreddelser, kunst for våre misgjerninger, straffen blev lagt på ham, for at vi skal ha fred, og vi har fått lægedom ved hans sår.»

Dette syn kastet en lysstråle inn i hans sjels mørke, han så nu en utvei, han så en fredlyst plett ved korsets fot, hvor går var ly og le for det uvær som hadde raset over hans hode. Den svære byrde av skyld, som hadde tyngt ham ned, forekom ham nu lettere, til sist falt den av og rullet i avgrunnen, mens han blev ved å stirre op på den korsfestede.

«Å, Fader,» utbrøt han — det var ikke mere dommeren, hevneren, han henvendte sig til — «Å, Fader, hans hellige offerdåd har jo stillet din harme over min synd, hans blod har rensat mig for all ondskapens smuts, hans kors har båret min forbandelse, hans død har gjort fyldest for mig!»

En underbar helbredelse.

Forts. fra 1. side.

les, var nu opreist og frisk, og hun omfavnet enhver som kom inn. For noens vedkommende blev der et nedrop efter full befrielse fra synd, så deres liv måtte bli helt for Jesus, da de her fikk se at vi hadde en levende, opstanden frelser. Herren hjelpe sitt folk til å få en levende tro på hans løfter. Enken, som vår bibel taler om, fikk sin sønn tilbake av Jesus. Denne mor, som også er enke, fikk sin datter tilbake av Jesus. Ham tilkommer makten og æren i all evighet.

Einar Karlsen, evang.

Ruth forteller selv: Etterat jeg hadde gjennomgått store lidelser av hjernebetendelse, sovesyke og hyppige krampeanfoll fra først i september 1933 inntil først i mai 1934, gikk sykdommen over til hel lammelse over hele legemet, som blev helt stivt, og jeg lå i denne forferdelige stilling i 9 måneder, inntil jeg 26. januar d. å. blev salvet av evang. Karlsen. I det samme jeg blev salvet, kjente jeg en kraft gå gjennom legemet. Da evangelisten la sine hender på meg kjente jeg den samme kraft fare igjennom mig. Jeg syntes å ha følelsen av at det

Vennestevne

holdes på Støtvi's Hotell, Larkollen, Rygge søndag 3. mars. Mater kl. 11 og 5.

For vennene
Martin Buberg,
Dilling st.!

var denne kraft som reiste mig op i sengen. Idet jeg satt i sengen, kjente jeg ond i benene. Søster Olsen og Karlsen la da sine hender også der, og smertene forsvant helt og jeg kjente mig fullstendig frisk. Efter jeg var stått op, syntes jeg det var underlig å kunne bevege hode og ben, ja hele legemet.

Mandag den 28. januar kom min læge og undersøkte mig og erklærte mig helt frisk. All ære til Jesus Kristus!

Ruth Svardahl.

«K. S.» bemerker: Redaksjonen har hatt en samtale med dr. Joachim Arnesen, som har hatt Ruth Svardahl under behandling, og han bekrefter at hun har lidd av ovennevnte sykdommer, samt at hun helt plutselig er blitt frisk.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.
STR. DORUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10.
Oslo.

HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og
ESTER HERUDSTIG

O. Ekoranes, Jarvelen 11, Lilleaker.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Sik st.

OLGA SCHULT:
Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1.
Oslo.

ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Serilgt. 15, Oslo.
SINGE PEDERSEN og
INGA JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:

Nilasne Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN:
Leonore Johnsen, Brårvik pr.
Staube.

ASTA THUEN:
Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

Afrika.
INGRID LOKKEN:
Skredderm. Olaf Andersen,
Schedstedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogstad, Soll, Røllingen.
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johnsen, Levensdoldsvel,
Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSSEN:
Constane Næsdal, Solhelmsgt. 40,
Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Anna Næsdal, Sydnesmug 6, Bergen.

Den Norske Kongomisjon.
JENS GLITTENBERG:
R. Løkingholm, Mosterhamn.

ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sanstebø, Otterholdt, Be.

Evangelisk Tidsskrift

Organ for profetisk studium og det åndelige livs utdypning

Redaktører:

Lyder Engh og ing. Albert Hild
Utkommer med 32 dobbelsider pr. måned.

Abonnement kr. 5.00 pr. år.
kr. 2.50 pr. halvår.

Provenummer sendes gratis
annodning, mot innsendelse
14 ore i frimerker.

Eksp. Evangelisk Tidsskrift,
Boks 132 — Fredrik

Mirakler i vår

av G. C. Bewington.

En predikant der reiser i på Gud alene, forteller noen sine oplevelser.

Pris kr. 1.50 heftet, og kr. innb., porto 25 øre.

Kan bestilles i

«Misjons-Rosten», Sarpsborg

India.
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Porsgrunn

DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severtsen, Smittestveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditt

Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar

veil 36, Narvik.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditt

Halden.
ALFHILD HOLMEN:
Skredderm. Olaf Andersen,
Schedstedsgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Pässebæk p. o. v. v. v.

RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydelekken, berg.

B. og GUNHILD FINSTRØM:
Fru Gudrun Bernsten, Kv. Telemark.

Finnmark.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Dr.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betelsteinn», Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jarvelen.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kl. Porsangerfjord.

Hjemmeverende misjonærer.
F. O. SHRODER:
A. Tofner, Sofienberggt. 14

TOMINE EVENSTAD:
Vigeland, Sor Audnedal pr. V. Dagmar Engstrøm:
O. Ekoranes, Jarvelen 11, aker.

PEDER EVENSTAD, Vigeland Audnedal pr. Mandal.
CHRISTOFA BRUNDTLAND:
Telemark.

L. Hvidsten, Landsvel 13, Bergen.
«Glommens» trykkeri, Sarpsborg

NUMMER 6.

Misj

En kron

Født og opvokset i hudene som en ekte i Aparicia kjent med alle nes åndemaning og som en virkelig medis kjenne. Det er djevel som en medisinnann bringe som få kristne sig. Satan binder sin med sterke bånd, me makt og trollmenns gelse kan ikke stå for ste. Jesus skal se fresten for Herrens her oss mot og makt t kast med ondskaper Jesu evangelium går gang. Aparicio har den han var en lite tyve år siden bodde nærheten av hans h han bare 28 år gam ten var han nok så s det var noe villt t uskyldighet å lese Eftersom han vokst

ham og jeg har sjel så bundet i synd o Han blev en slave synder.

Han blev gift da et barn, men hans snart fra ham. Han dog igjen. Ja, altså vis forstår dere. S nere her var han b laster. Han tygget kain, drakk den h vann og indianer og algasoba-oll.

En kveld møtte kom forsiktig bo mig op i øinene d det sant at det er til dig og hører o lens Gud? Han

«don Berger» som bruker. Ellers k «Han som bor ve Når de er sinte «Gringo», et arge ord på alle utlend

— Ja, det er sar — Kan alle ko — Ja.

— Kan jeg k — Ja.

— Da komme vil høre denne t — Ja, kom og guttene hører.

Han så på mig sig unda, men i messig for å ly Men en indianer hjertet som må komme inn. L dog lyset inn i frykten for fed muligens vilde get annet holdt overgi sig til G se ånder kom